

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ^{*}

^{*} *ανεργμήνευτος* († Στιχηρ. Χριστουγέννων. Ἰωσήφ).

ἀνεύθυνος (Μακαρισμῶν τροπ. γ' Μεγάλ. Παρασκευῆς).

ἀνεχθεις καταδικὴν ὑπὲρ καταδικῶν ἀπωσμένων (Παρακλ. ἦχ. α' Παρασκ. πρῶτ' Καν. (α') ᾠδ. η' τροπ. β'. Ἰωσήφ).

ἀνεώξας τὸν παράδεισον τῷ πίστει προσελθόντι ληστῇ (Παρακλ. ἦχ. α' Τετάρτ. πρῶτ' Κάθ. δ'. ἀνεώξας τῷ σταυρῷ τὸν παράδεισον Καὶ εἰσαγαγὼν τὸν ληστὴν ἐπιγόνοντα τὴν βασιλείαν αὐτοῦ (Παρακλ.

ἦχ. β'. Τετάρτ. πρῶτ' Καν. (α') ᾠδ. γ' τροπ. β'. Ἰωσήφ).

ἀνήρ ὄραϊος (Πέμπτ. Ἀναλήψεως Στιχηρ. ε' Λιτῆς).

ἀνθήσας ἐν ξύλῳ τοῦ σταυροῦ ζῶν καὶ ξηράνας τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν (Κυρ. Τυφλοῦ Μακαρισμῶν τροπ. β').

ἄνθος ἀείζων (ΚΘ 6,190)—ἀείζων βλαστῆσαν ἐκ Παρθένου (Κυρ. τῶν Μυροφόρων Καν. (γ') ᾠδ. θ' Θεοτ. Ἀνδρέας) ἄνθος ἀκήρατον ἐκ ράβδου τοῦ Ἰεσσαί ΚΘ 88,82) ἄνθος ἀμάραντον ἀνθῆσαν ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί († Καν. προεορτ. γενεσ. Προδρομοῦ ᾠδ. α' τροπ. γ' Θεοφάνης)—ἀμάραντον τῆς ζωῆς ἡμῶν (ΚΘ 24,95 Θηκ.)—ἀμάραντον εὐωδιάζον πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα τῷ θείῳ μύρῳ τῆς αὐτοῦ φύσεως (ΚΘ 15, 27. Δαμ.) ἄνθος ἀνθῆσαν ἐκ τῆς Παρθένου ἀφθαρτον καὶ ἀείζων (ΚΘ 272,127 Εὐχ.) ἄνθος ἄχραντον ἀμάραντον ἐκ ρίζης Ἰεσσαί (ΚΘ 192,178 Εὐχ.) ἄνθος εὐθαλὲς καὶ ἀμάραντον (ΚΘ 25,32 Θηκ.) ἄνθος ζωηρὸν καὶ ἀφθορον (ΚΘ 91,37 Θηκ.) ἄνθος ζωῆς ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί (Σαββ. Τυρινῆς Καν. ᾠδ. ζ' Θεοτ.) ἄνθος ζωηφόρον ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί (Τριῶδ. (β') ᾠδ. γ' Θεοτ. Τετάρτ. πρὸ τῶν Βατίων Θεόδωρος) ἄνθος θείας ζωῆς εὐλογίαν ἀνθῆσαν ἀποξηράναν τὸ τῆς κατάρας φυτὸν (ΚΘ 78,176 Εὐχ.) ἄνθος θεῖον τὸ ἀείζων ἐξ οὗ ἀφθαρτίζονται οἱ πιστοὶ (ΚΘ 32,85. Μαν. ρήτωρ)—θεῖον βλαστῆσαν ἐκ ρίζης τῆς Παρθένου (ΚΘ 162,113 Θεοφάνης) ἄνθος ἐπέραινον († Καν. (η') εἰς Πέτρον ᾠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.) ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας (Δόξα Δευτ. πρῶτ' Α' ἔβδου. νηστειῶν).

ἄνθραξ ἀστέκτου πυρὸς καὶ αἵλου (ΚΘ 78,214 Εὐχ.) ἄνθραξ θείας οὐσίας (ΚΘ 149,184 Εὐχ.)—θείας οὐσίας ἐνωθεὶς ὕλη σώματος (ΚΘ 109,101 Εὐχ.) ἄνθραξ θεῖος σωματωθεὶς ἀφράστως († Στιχηρ. προεορτ. Ὑπαπαντῆς)—θεῖος ὄν τῇ λαβίδι ἐν τοῖς χεῖλεσιν ὁ Ἡσαίας ἔφερε († Καν. προπατόρων ᾠδ. η' τροπ. β' ἄνθραξ καθάρων τὸν κόσμον παντὸς μολυσμοῦ καὶ φθορᾶς (ΚΘ 215,8 Θηκ.) ἄνθραξ ὁ καθάρας τὸν ἄνθρωπον (ΚΘ 83,93 Μητροφάνης) ἄνθραξ μυστικός (ΚΘ 45,98 Εὐχ.) ἄνθραξ μὴ φλέγων ἐπιδοθεὶς ὡς λαβίδι χειρὶ τῆς

^{*} Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου τεύχους σελ. 180.

Παρθένου († Στιχηρ. Ὑπαπαντῆς)· ἀνθραξ νοητὸς (ΚΘ 49,15 Μητροφάνης)· νοητὸς καταφλέγων τῶν βροτῶν τὰ ὑλώδη ἁμαρτήματα καὶ θεούμενος δι' οἶκτον τὴν φύσιν ἡμῶν (Κυρ. Σαμαρεΐτιδος Καν. (δ') ᾠδ. ἡ' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἀνθραξ οὐ καταφλέγων ἀλλὰ δροσίζων (Παρακλ. ἦχ. γ' Παρασκ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἀνθραξ ὃν προσεῖδεν Ἡσαΐας σαρκούμενον ἐκ Παρθένου († Καν. προσέρτ. Φώτων ᾠδ. α' τροπ. α' Ἰωσήφ)· ἀνθραξ πυρὸς αὐλοῦ ζωαρχικοῦ († Καν. (ς') εἰς Παῦλον ᾠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.).

ἄνθρωπος ἴσος ἡμῖν καὶ ἴσον θάνατον ὑπομείνας (παρακλ. ἦχ. πλ. δ' ᾠδ. δ' τροπ. γ' Θεοφάνης)· ἄνθρωπος τῇ μορφῇ, ἀλλὰ Θεὸς μετὰ σώματος ἀνερχόμενος ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν (Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως Στιχηρ. β' Αἰῶν)· ἄνθρωπος οὐράνιος θεὸς ἐπίγειος λάμπων θεότητος φωτὶ (Παρακλ. ἦχ. πλ. δ' Κυρ. πρωτ' Καν (β') ᾠδ. θ' τροπ. β')· ἄνθρωπος οὐσία οὐ φαντασία καὶ θεὸς τῷ τρόπῳ τῆς ἀντιδόσεως ἢ φύσις ἢ ἐνωθεῖσαι αὐτῷ (Καν. ᾠδ. θ' τροπ. γ' μεγάλης Πέμπτης. Κοσμᾶς)· ἄνθρωπος παντέλειος (Παρακλ. ἦχ α' Τεταρτ. ἔσπερ. Στιχηρ. α')· ἄνθρωπος τέλειος ὁλόκληρα προσλαβὼν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας τὰ γνωρίσματα († Δογματ. Θεοτοκίον Δαμ.).

ἀνοίγων καὶ κλείων τὴν ἄβυσσον καὶ συνέχων οὐρανοῦ καταράκτας († Καν. εἰς Χριστὸν ἦχ. πλ. δ' ᾠδ. ς' τροπ. γ'. Εὐχ.)· ἀνοίγων τὴν χαριτόβρυτον χεῖρα καὶ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκίας († Καν. (δ') εἰς τὸν Πρόδρομον ᾠδ. ἡ' τροπ. γ'. Εὐχ.)· ἀνοίγων λόγῳ καὶ κλείων νεύματι τὰς ἀβύσσους (ΚΘ 272,243 Εὐχ.)· ἀνοίξας τῷ ληστῇ τὸν παράδεισον (Παρακλ. ἦχ. α' Στιχηρ. ε' τῶν Αἰῶν Κυριακῆς)· ἀνοίξας μήτραν παρθενίας καὶ καινουργήσας ἄροητον τρίβον († Καν. Σταυροαναστ. ἦχ. βαρὺς ᾠδ. ἡ' Θεοτ.)· ἀνοίξας τῇ ἐκκλησίᾳ πηγὰς ναμάτων ζωοποιῶν (Τεταρτ Μεσοπεντ. Καν. (α') ᾠγ. γ' τροπ. α' Θεοφάνης). ἀνοίξας εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον τεχθεῖς σωματὶ κῶς καὶ καταρδεύων τὴν κτίσιν τοῖς ποταμοῖς τῶν οἰκιζομένων († Καν. προσέρτ. Χριστοῦγέν. ᾠδ. ζ' τροπ. α' Γεώργιος)· ἀνοίξας τὰ ὄμματα τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ αἰσθητὸν φῶς καὶ φωτίσας τὰς κόρας τῆς ψυχῆς αὐτοῦ (Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ Καν. (γ') ᾠδ. ε' τροπ. δ' Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἀνοίξας παράδεισον τὰς πύλας τὰς ποῖν κλεισθείσας τῷ Ἀδὰμ (Κυρ. Τυρινῆς Καν. ᾠδ. θ' τροπ. δ'.)

ἀνοικοδομήσας τῇ τριήμερῳ ταφῇ τὸν ναὸν τῆς σαρκὸς († Καν. ἐγκαινίων ναοῦ Ἀναστάσεως ᾠδ. ἡ' τροπ. α').

ἀνορθώσας τὴν φύσιν τῶν κατεργαγμένων (ΚΘ 122,68)· ἀνορ-

θώσας ἄνδρα ἐπὶ κλίνης (Ἀντίφων. IB' μεγάλ. Παρασκ.)· ἀνορθώσας τὴν συγκύπτουσαν (Παρακλ ἤχ βαρὺς Τριτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. θ' τροπ. β' Ἰωσήφ)· ἀνορθώσας ῥήματι παραλύτους (Παρακλ. ἤχ. β' Δευτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. ζ' τροπ. α' Ἰωσήφ)

ἀνορθωτής τῆς πεσοῦσης ἡμῶν φύσεως (Εἶρμ 37,12 Ἡλίας Ἱεροσολύμων).

ἀντε σαγαγῶν διὰ τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους τοὺς ἀπωκισθέντας εἰς τὸν παράδεισον (Κυρ. τῆς Τυρινῆς ἔξαποστειλ. β').

ἀνυμνούμενος ὑπ' ἀγγέλων τρισάγιω ὕμνῳ (Σαββ. τῶν Βαίτων Στιχηρὸν α') ἀνυμνούμενος χειρουβικῶς ὑψίστῳ δυνάμει (Τριαδικὸν βαρέος ἤχου)· ἀνυμνούμενος ἐν θρόνῳ δόξης (Τετάρτ. Μεσοπεντηκ. Καν. (β') ᾠδ. η' τροπ. α' Ἀνδρέας)

ἀνυψωθεῖς ἐν σταυρῷ ἀνύψωσεν ἡμᾶς ἐκ βάθους κακῶν (Παρακλ. ἤχ. α' Τετάρτ. πρωτὶ Μακαρισμῶν τροπ γ')· ἀνυψωθεῖς ἐν τῷ σταυρῷ μέσον ληστῶν ἐδικαίωσε τὸν κτίστην πάσης κτίσεως (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Παρασκ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ γ' τροπ. β' Ἰωσήφ)· ἀνυψώσας τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα († Καν. Σπυρίδωνος ᾠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἀνυψώσας τὸν πεσόντα ἀνθρώπον ἀναρτηθεῖς τῷ σταυρῷ (Παρακλ. ἤχ. α' Τετάρτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. α' τροπ. α' Ἰωσήφ)· ἀνυψώσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου (Εἶρμ. 145,1 Δαμ).

ἀξιώσας ἡμᾶς τῆς υἰοθεσίας αὐτοῦ (ΚΘ 161,91 Μάρκ. Εὐγεν.)· ἀξιώσας τὸν ληστήν τοῦ παραδείσου (Ἐξαποστειλ. μεγάλ. Παρασκ.).

ἀόρατος φύσει καθορᾶται σαρκί· ἄκτιστος Λόγος κτίζεται ἐκ τῆς Παρθένου νικτόμενος († Στιχηρ. Περιτομῆς)· ἀόρατος πολεμῶν μυστικῶς τὸν ἕθνη (Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. πρωτὶ Καθ. δ').

ἀπαθής καὶ ἀψευδής († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)· ἀπαθής τῇ θεότητι (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Κυρ. πρωτὶ Στιχηρ. ε' Αἰνῶν)· ἀπαθής κατ' οὐσίαν (Παρακλ ἤχ. πλ. α' Τετάρτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. ζ' τροπ. β' Ἰωσήφ)· ἀπαθής παθητὸς ἐγένετο ἄνθρωπος (Παρακλ. ἤχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Μακαρισμῶν τροπ. ε')· ἀπαθής τῇ φύσει (Τετάρτ. Τυρινῆς πρωτὶ Σταυροθεοτ.)· ἀπαθής τῇ φύσει τῆς θεότητος, παθητὸς σαρκί δι' ἀγαθότητα (Παρακλ. ἤχ. γ' Τετάρτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. γ' τροπ. α' Ἰωσήφ).

ἀπαλλάξας τοὺς ἀνθρώπους νεκρώσεως καὶ φθορᾶς (Παρακλ. ἤχ. α' Σαββ. πρωτὶ Καν. (α) ᾠδ. ε' τροπ. β)· ἀπαλλάξας τῆς φθορᾶς τὸν

ἄνθρωπον μετέθετο εἰς τὴν πρώτην ζωὴν (Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρεω Στιχηρ. γ' Αἴων).

ἀπαρχή τῆς ἀφθάρτου ζωῆς (Καν. Σαββ. Ἀπόκρεω ᾠδ. β' τροπ. α' Θεόδωρος): ἀπαρχή εὐλογίας (ΚΘ 221,5 Δαμ.): ἀπαρχή τῆς ἡμῶν σωτηρίας († Ἰδιόμ. Χριστουγέννων): ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων (Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. πρῶτ' Κάθ. α').

ἀπάτωρ τὸ καθ' ἡμᾶς (Παρακλ. ἤχ. α' Δευτ. πρῶτ' Καν. (β) ᾠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης): ἀπάτωρ γεννηθεὶς πρὸ αἰώνων ἀμήτωρ (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαββ. ἑσπέρ. Δόξα. Δαμ.).

ἀπαύγασμα θείας δόξης τὴν τοῦ ἄδου ἀχλὺν τῷ φέγγει τῆς θεότητος ἐξαφανίζον (παρακλ. ἤχ. β' Σαββ. πρῶτ' Καν. (β') ᾠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης). ἀπαύγασμα θεῖον τοῦ Πατρὸς (Παρακλ. ἤχ. α' Σαββ. πρῶτ' Καν. (α') ᾠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ): ἀπαύγασμα τοῦ πατρὸς φέρον βρότειον μορφήν (Παρακλ. ἤχ. γ' Τετάρτ. πρῶτ' Καν. (α') ᾠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ): ἀπαύγασμα τοῦ πατρὸς ἐμφανές († Καν. (α') εἰς Πέτρον ᾠδ. α' τροπ. γ' Εὐχ.). ἀπαύγασμα τῆς πατρικῆς ὑποστάσεως (ΚΘ 15, 167 Δαμ.) ἀπαύγασμα πατρικῆς οὐσίας († Καν. Θεοφίλου Ἐφέσου (κε' Σεπτεμ) ᾠδ. η' Θεοτ. Θεοφάνης) ἀπαύγασμα φωτὸς καὶ εἰρήνης (εἰσμ. 195,31 Ἀνδρέας): ἀπαύγασμα ἐξ αἰδίου δόξης συναΐδιον καὶ ἐνυπόστατον (Βίσμ. 4,34 Κοσμᾶς): ἀπαύγασμα μονογενές ἐκλάμψαν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς (Κυρ. ἀγ. Πάντων Καν. (γ') ᾠδ. ς' τροπ. β'): ἀπαύγασμα πατρικῆς δόξης ἀχρόνως ἐκλάμψαν (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Κυρ. πρῶτ' Καν. (β') ᾠδ. θ' τροπ. α') ἀπαύγασμα συμφυές τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ (Παρακλ. ἤχ. α' Καν. τριαδικ. ᾠδ. ζ' τροπ. α' Μητροφάνης).

ἀπειροδύναμος (ΚΘ 174, 120 Δαμ.).

ἀπελάσας τὸ σκότος τῆς πλάνης ἐφήπλωσεν ἐν γῆ τὸ τῆς χάριτος φῶς καὶ σαρκὶ ἀνατείλας ἐκ νεφέλης φωτὸς ἐφαίδρυνε πάντας φωτὶ θεογνωσίας (Καν. προσόρτ. Χριστουγέννων ᾠδ. η' τροπ. γ' Γεώργιος).

ἀπεργασμένος τοὺς ἀγγέλους φλόγα πυρὸς (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Κυρ. ἑσπ. Στιχηρ. δ')

ἀπερίγραπτος φύσει τῆς θεότητος (Στιχηρ. γ' ἑσπεριν. μεγάλ. Παρασκευῆς)—τῇ θεϊκῇ φύσει (Στιχηρ. γ' ἑσπερινοῦ Ὁρθοδοξίας): ἀπερίγραπτος τῇ σαρκὶ περιγραπτὸς (Τετράδ. Λαζάρου ᾠδ. ς' τροπ. β' Δαμ.): ἀπερίγραπτος φύσει περιεγραφή σαρκὶ († Καν. ὑπαπαντῆς ᾠδ. ς' τροπ. δ' Γερμανός): ἀπερίγραπτος τῇ θεότητι περιγραφόμενος ὕλη τοῦ σώματος († Κάθ. προσόρτ. Φώτων): ἀπερίγραπτος κατὰ τὴν θεότητα, περιγραπτὸς δὲ καθ' ἡμᾶς ἐν παχύτητι σώματος († Στιχηρ.

προπατόρων) ἀπερίγραπτος περικλεισθεὶς ἐν νάφῳ τῇ περιγράπτῳ σαρκὶ (Κυρ. τοῦ Θωμᾶ Καν. φδ. γ' τροπ. β' Δαμ.) ἀπερίγραπτος τῇ φύσει ἐν σπηλαίῳ δι' ἡμᾶς περιγράφεται καὶ ἐγγράφεται πιστοῖς ἄπασιν ἄθανασίαν († Καν. προεόρτ. Χριστουγέννων φδ. ζ' τροπ. γ' Γεώργιος) ἀπερίγραπτος ἐκ Παρθένου σαρκωθείς ἠλευθέρωσε κόσμον ἐκ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς († Καν. προεόρτ. Χριστουγέννων φδ. γ' τροπ. α' Ἀνδρέας)—θεϊκῶς ἐσαρκώθη ἀπαρατρέπτως ἐκ Παρθένου († Καν. Εἰρηναρχοῦ μάρτ. φδ. ἡ' Θεοτ. Γεώργιος).

ἀπερίληπτος (Παρακλ. ἦχος α' Καν. (α') φδ. α' Θεοτ. Δευτ. πρωῖ) ἀπερίληπτος σωματούμενος ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον († Καν. Σισινίου μάρτ. φδ. β' Θεοτ. Ἰωσήφ) ἀπερίληπτος καὶ ἀπεριόριστος († Καν. (ἡ') εἰς Πέτρον φδ. ε' Θεοτ. Εὐχ.).

ἀπεριόριστος φύσει θεότητος (παρακλ. ἦχ. πλ. δ' παρασκ. πρωῖ Καν. Θεοτόκου φδ. ε' τροπ. α') ἀπεριόριστος κατὰ τὴν θεότητα σαρκὶ περιγράφεται († Καν. Ἀθηνοδώρου φδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ) ἀπεριόριστος διαμείνας ἄτρεπτος ἠνώθη καθ' ὑπόστασιν σαρκὶ (ΚΘ 163,9) Δαμ.).

ἀπλοῦς καὶ ἀφανὴς γνωρισθεὶς διπλοῦς καὶ ἐμφανὴς (Εἰρ. 157, 98 Ἀνδρέας) ἀπλοῦς τῇ θεΐᾳ καὶ ἀνάγκῳ φύσει συνετέθη προσλήψει σαρκὸς καὶ πεπονθῶς ὡς ἄνθρωπος ἔμεινεν ἐκτὸς πάθους ὡς Θεὸς (Παρακλ. ἦχ. πλ. δ' Κυρ. πρωῖ Καν. (α') φδ. θ' τροπ. α' Δαμ.)

ἀπλῶν ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς προνοίας τὰς εἰρηνοδόρους καὶ σωτηρίους ἀκτίνας (Παρακλ. ἦχ. β' Κυρ. πρωῖ Καν. Τριαδικ. φδ. ε' τροπ. α' Μητροφάνης) ἀπλώσας τὰς παλάμας ἦνωσε τὰ τὸ πρὶν διεστιῶτα (Καν. μεγάλ. Σαββ. φδ. γ' τροπ. β' Μάρκος) ἀπλώσας ἐπὶ ξύλου τὰς ἀχράντους παλάμας καὶ αἱματώσας τοὺς δακτύλους ἐλυτρώσατο τῶν θείων αὐτοῦ χειρῶν τὸ ἔργον ἐγείρας τὸν εἰς τὰ βασίλεια τοῦ θανάτου κρατούμενον Ἀδὰμ (Παρακλ. ἦχ. α' Τρίτ. ἑσπ. Σιγγο. α') ἀπλώσας τὰς παλάμας ἐπὶ σταυροῦ ἐνηγκαλίσατο τοὺς ἀπωσθέντας βροτοὺς καὶ προσήγαγε τῷ πατρὶ (Παρακλ. ἦχ. πλ. β' Τετάρτ. πρωῖ Καν. (α') φδ. τροπ. α' Ἰωσήφ) ἀπλώσας τὰς ἀχράντους χεῖρας ἐν σταυρῷ ἀφήρπασεν ἡμᾶς τοῦ δεινῷ θηροῦ (Κυρ. τοῦ Ἀσώτου Δόξα τῶν Αἰώνων) ἀπλώσας ἐν σταυρῷ τὰς παλάμας ἴασατο τὸ ἁμάρτημα τῆς ἀκρατοῦς χειρὸς (Παρακλ. ἦχ. δ' Τετάρτ. πρωῖ Καν. (α') φδ. ἡ' τροπ. α' Ἰωσήφ) ἀπλώσας ὡσεὶ δέρον τὸ φῶς ἐπὶ τῆς γῆς (Κοντ. μεγάλ. Σαββ. στροφὴ γ' Ρωμ.).

ἀπογευσάμενος φθορᾶς διαφθορὰν οὐκ ἔγνω (Κυρ. τῶν Μυροφύ-

ρων Καν. (β') ᾠδ. α' τροπ. δ' Ἀνδρέας) ἀπογευσάμενος ἐκουσίως τοῦ θανάτου (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωτ' Καν. (β') ᾠδ. ε' τροπ β).

ἀπογυμνώσας τὸν ἄδην ἐκένωσε τοὺς τάφους (ἐγκώμιον μεγάλ. Σαββ. στάσις α' τροπ γγ').

ἀποθανῶν μέσον κακούργων (Παρακλ ἤχ. πλ. α' Παρασκ. Κάθ. ς').

ἀποκαθάρας πᾶσαν κτίσιν (ἐγκώμιον μεγάλ. Σαββ. στάσις α' τροπ. μ').

ἀποκαλύψας τὸ φέγγος τῆς Τριάδος ἐκ τοῦ τάφου ἀναστὰς (Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ. γ' τροπ. β' Δαμ).

ἀποκλείσας τὰ ταμεῖα τοῦ θανάτου (Στιχηρ. γ' ἔσπερ. μεγάλ. Παρασκ.).

ἀποκτείνας τὸν εὐρετὴν τοῦ θανάτου θανάτῳ τῆς σαρκὸς ἀπέδειξε πᾶσι τὸν τούτου αἰώνιον θάνατον († Καν. Σάβα Στρατηλάτου ᾠδ. η' τροπ. α' Γεώργιος).

ἀπόλαυσις τῆς αἰδίου ζωῆς (Παρακλ. ἤχ. α' Καν. (α') ᾠδ. δ' Θεοτ. Κυρ. πρωτ') ἀπόλαυσις τῆς μελλούσης ζωῆς († Ἰδιὸμ Κοιμήσεως Θεοτόκου) ἀπόλαυσις τῆς ἀκηράτου τρυφῆς († Καν. προεόρτ. Χριστουγέννων ᾠδ. α' τροπ β')

ἀπολύσας ἡμᾶς τῶν δεσμῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων (Παρακλ ἤχ. πλ. δ' Τρίτ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ. ε' τροπ. β' Ἰωσήφ).

ἀπολύτρωσις πάντων (Δευτ. πρωτ' Α' ἔβδομ. νηστειῶν Τριῶδ. (α') ᾠδ θ' Θεοτ. Ἰωσήφ Στουδίτης) ἀπολύτρωσις αἰωνία (Παρασκ. Δ' ἔβδομ. νηστειῶν Καν ᾠδ. θ' τροπ. α') ἀπολύτρωσις τῶν κακῶν († Καν. Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας ᾠδ. ε' τροπ. γ' Θεοφάνης)

ἀπομωράνας τὸν σοφιστὴν τῆς κακίας καὶ σοφίσας πλῆθος δόσιων († Καν. Βησαρίωνος ᾠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀπονεκρώσας τὸ μένος τοῦ παναλάστορος τῆ πληγῆ τοῦ πάθους (εἰσμ. 124, 37 Δαμιανός).

ἀποπέμπων εἰς κόλασιν τοὺς ἁμαρτωλοὺς (Κυρ. τῆς Ἀπόκρως Δόξα ἔσπερ.).

ἀπορραπίσας τοῦ πονηροῦ τὴν ἰοβόλον κακίαν (Τετάρτ. Γ' ἔβδομ. νηστειῶν Τριῶδ. (α') ᾠδ. θ' τροπ. α' Ἰωσήφ Στουδίτης).

ἀπορριζώσας τὴν ἄκανθαν τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδάμ καὶ ἐμφυτεύσας θεογνωσίας τὰ βλαστήματα (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Τετάρτ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ γ' τροπ. β' Ἰωσήφ).

ἄποσος κατὰ φύσιν ἀπλοῦς καὶ ἀνείδεος (ΚΘ 182, 248 εὐχ.) ἄπο-

σος καὶ ἄυλος († Καν. Ταρασίου Κ) πόλεως ᾧδ. ε' Θεοτ. Ἰγνάτιος).

ἀποστάζων ἐκ πλευρᾶς δεσμώταις ἄφειν (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Παρασκ. πρωτ' Καν. (α') ᾧδ. δ' τροπ. α' Ἰωσήφ)

ἀποστείλας ἐξ ὕψους τοῖς μαθηταῖς τὸ συμφυῆς αὐτοῦ Πνεῦμα (Παρασκ. πρωτ' μετὰ τὴν Ἀνάληψιν Στιχηρ. γ' Ἀποστιχ. Αἴνων).

ἀποτεχθεὶς ἀφθόρως ἐκ τῆς Θεομήτορος (Παρακλ. ἤχ. α' Πέμπτ. πρωτ' Καν. (α') ᾧδ. ζ' Θεοτ.) ἀποικιζόμενος ἐκ τῆς παρθένου τίθησιν ταύτην οὐράνιον κλίμακα καὶ ἀνάγει δι' αὐτῆς τοὺς πιστοὺς πρὸς οὐρανὸν († Καν. προσέρτ. Χριστουγέννων ᾧδ. α' τροπ. γ' Γεώργιος).

ἀποτιναξάμενος τῇ νεκρώσει τὴν νέκρωσιν αὐτὸς μόνος ἐλευθερὸς ἐν νεκροῖς ἐγένετο (Παρακλ. ἤχ. β' Σαββ. πρωτ' Καν. (β') ᾧδ. ζ' τροπ. β' Θεοφάνης).

ἀπροσδεῆς († Καν. Ἀρτεμιδώρου ᾧδ. δ' Θεοτ. Κοσμάς).

ἀπρόσιτος τοῖς πυριμόρφους σεραφίμ (Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρῳ Καν. ᾧδ. ε' Θεοτ. Θεόδωρος) ἀπρόσιτος ταῖς αὐλοῖς τάξεσι, προσιτὸς διὰ τῆς Θεοτόκου γεγωνῶς († Καν. (α') Γεωργίου μεγαλομ. ᾧδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ) ἀπρόσιτος οὐσίαις χειρουργικαῖς καὶ φοβερὸς ταῖς ἀγγελικαῖς τάξεσι (ΚΘ 83, 147 Μητροφάνης) ἀπρόσιτος τοῖς ἀγγέλοις κατὰ φύσιν τὴν θεῖαν, εὐπρόσιτος γενόμενος τοῖς ἀνθρώποις († Καν. εἰς Χριστὸν ἤχ. πλ. δ' ᾧδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.) ἀπρόσιτος ἀπάσαις ταῖς ἀνωτέραις τάξεσι (ΚΘ 143, 144 Θεοφάνης) ἀπρόσιτος ταῖς στρατηγίαις τῶν νοερῶν ἀγγέλων († Καν. Εὐδοξίου ᾧδ. δ' Θεοτ. Ἰωσήφ) ἀπρόσιτος ὡς Θεὸς ἐφάνη προσιτὸς ἀνθρώπων (Ρωμ. Ἀκάθ. π) ἀπρόσιτος τῇ οὐσίᾳ προσιτὸς ἐγένετο (Ἰδιόμ. γ' Σταυροπροσκυνήσεως) ἀπρόσιτος τῇ μορφῇ τῆς θεότητος († Στιχηρ. προσέρτ. Φώτων) ἀπρόσιτος τῇ φύσει καὶ ἀόρατος καὶ ὑπερένδοξος († Καν. ἀρχαγγέλ. Μιχαὴλ ᾧδ. ζ' τροπ. β' Γεώργιος).

ἀπροσμάχητος ἐν ἰσχύϊ (Αὐτ' κα' Καν. (α') ᾧδ. α' τροπ. γ' Ἰωσήφ)

ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ ὑποβάλλων αὐτὰ καπνισμῶ († Καν. (ζ') Προδρόμου ᾧδ. ζ' τροπ. β' Εὐχ.).

ἀράμενος τὰς νόσους καὶ μαλακίας πάντων (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Τρίτ. πρωτ' Καν. (β') ᾧδ. α' τροπ. γ' Ἰωσήφ) ἀράμενος τὰς ἡμῶν ἀσθενείας καὶ τὰς νόσους βασιτάσας (ΚΘ 190, 166 Εὐχ.) ἄρας τῶν πταισμάτων ἡμῶν τὸ ἔγκλημα καὶ λύσας τὰς δδύνας τοῦ θανάτου (Παρακλ. ἤχ. δ' Κυρ. πρωτ' Καν. (α') ᾧδ. ε' τροπ. β' Δαμ.) ἄρας ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν πλανηθεῖσαν ἡμῶν φύσιν ἀναληφθεὶς προσήγαγε τῷ

Θεῶ καὶ πατρὶ (πέμπτη Ἀναλήψεως Καν. (α') ᾠδ. ζ' τροπ. β' Δαμ.) ἄρας ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ πλανώμενον πρόβατον (Παρακλ. ἤχ. α' Καν. (β') ᾠδ. γ' τροπ. α' Κυρ. πρωτ').

ἀρδεύων νεφέλαις τὸν οὐρανὸν (ΚΘ 174,65 Δαμ.).

ἀριθμῶν σταγόνας ὑετοῦ († Καν. εἰς Χριστὸν ἤχ. πλ. δ' ᾠδ. γ' τροπ. β' Εὐχ.).

ἀρνίον ἄκακον ἐλθὼν ἰάσασθαι τὴν ἁμαρτίαν († Στιχηρ. Θεοτ. τοῦ ἁγ. Δημητρίου Συμεῶν Θεσσαλονίκης) — ἄκακον ἐθελουσίως σφαγὴν (Παρακλ. ἤχ. α' παρασκ. πρωτ' Δόξα Ἀποστίχ. Αἰῶν).

ἀρπάσας ἡμᾶς νενεκρωμένους καὶ ἐν φρουρᾷ τεθειμένους ἐκ τῶν ζοφερῶν τοῦ ἔδου κευθμώνων ἤγειρεν (Παρακλ. ἤχ. β' Σαββ. πρωτ' Καν. (β') ᾠδ. ε' τροπ. α' Θεοφάνης) ἄρπάσας ἡμᾶς ἐκ τῶν βρόχων τοῦ ἀλάστορος πᾶσαν τὴν πλάνην κατήγησε (Τρίτ. τῆς Τυρινῆς ᾠδ. θ' τροπ. γ').

ἄρρευτος καὶ ἄχρονος (Αὐγ. λ' Καν (α') ᾠδ. ς' τροπ. β').

ἄρσεν διανοίξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδὺν (Κυρ. τοῦ Πάσχα Καν. ᾠδ. δ' τροπ. α' Δαμ.).

* **ἄρτος** ἀείζωος φυραθεις ἀφύρτως ἐν φυράματι ἡμῶν (Κυρ. τῶν Μυροφόρων Καν. (γ') ᾠδ. η' Θεοτ. Ἀνδρέας) ἄρτος τῆς ἀφθαρσίας († Καν. ἐγκαινίων ναοῦ Ἀναστάσεως ᾠδ. δ' Θεοτ.) ἄρτος ζωῆς (Κυρ. τῶν Βαίτων Τριῶδ. ᾠδ. θ' τροπ. γ' Ἀνδρέας). — ζωῆς οὐράνιος († Καν. εἰς Χριστὸν ἤχ. πλ. δ' ᾠδ. γ' τροπ. γ' Εὐχ.) ἄρτος ζωηφόρος τῶν οἰκιρμῶν (ΚΘ 166,76 Μάρκ. Εὐγεν.) ἄρτος ζωηφόρος (Εἰσμ. 147,74 Ἀνδρέας) ἄρτος ζωοποιός (Τριῶδ. ᾠδ. η' τροπ. δ' μεγάλ. Τρίτης Ἀνδρέας) ἄρτος θεῖος καὶ οὐράνιος (Τριῶδ. ᾠδ. θ' τροπ. η' μεγάλ. Τετάρτ. Ἀνδρέας) ἄρτος μυστικὸς ἐξ οὗ φαγόντες οὐ λιμώτιμεν (Παρακλ. ἤχ. β' Τρίτ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ. ς' Θεοτ.) ἄρτος οὐράνιος τρέφων τὴν κτίσιν († Καν. Ζωσίμου μάρτ. ᾠδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ — οὐράνιος ἐξ οὗ οἱ μετέχοντες ζωῆς ἀρρήτου καὶ χαρᾶς πληροῦμεθα (ΚΘ 89,59 Θηκ.) — οὐράνιος, σίτος ἐντιμος († Ἰδιόμ. προπατόρων) — οὐράνιος ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων οὐ θνήσκει (Τετάρτ. Μεσοπεντηκοστῆς Καν. (β') ᾠδ. ε' Θεοτ. Ἀνδρέας) ἄρτος στηρίζων τὰς ψυχὰς πρὸς γνῶσιν αὐτοῦ († Καν. Πρόκλου Κ) πόλεως ᾠδ. ς' Θεοτ.) ἄρτος τρέφων πάντα τὰ πέρατα (ΚΘ 247,90 Θηκ.).

ἀρχαιότερος τοῦ Ἀδάμ († Στιχηρ. Συνάξεως Θεοτόκου. Ἰωσήφ) ἀρχαιότερος πάντων τῶν αἰῶνων († Καν. Στεφ. πρωτομάρτ. ᾠδ. η' Θεοτ. Ἰωσήφ) ἀρχαιότερος πάντων καὶ πρὸ αἰῶνων Θεός (Παρακλ. ἤχ. β' Σαββ. πρωτ' Δόξα Ἀποστίχ. Αἰῶν).

(Ἀκολουθεῖ)

† Ὁ πρ. Λεοντοπόλεως ΣΩΦΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ